

Arrest

nr. 122 350 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Spaanse en Marokkaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 18 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 maart 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die de Spaanse nationaliteit heeft, dient op 18 september 2009 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Zij wordt op 9 oktober 2009 in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.2. Verzoeker, die de Marokkaanse nationaliteit heeft, dient op 6 november 2009 een aanvraag in om, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Unie, in het bezit te worden gesteld van een

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij wordt op 23 april 2010 in het bezit gesteld van de F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 maart 2012 de beslissingen tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekers op 17 april 2012 ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggerepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster op 9 augustus 2012 opnieuw in het bezit werd gesteld van een E-kaart en dit opnieuw in de hoedanigheid van werknemer. Verzoeker werd op 13 december 2012 opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart. Ter terechtzitting wordt verzoekers dan ook gevraagd toe te lichten welk belang zij nog menen te hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen en in welke mate de eventuele vernietiging hiervan hen nog tot voordeel kan strekken.

Ter terechtzitting betwisten verzoekers niet dat zij verblijfsrechtelijk geen voordeel meer kunnen halen uit een nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Wel wijzen zij erop dat verzoekster in de in haar hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht fraude wordt verweten. Zij wijzen op het gegeven dat deze fraude kan blijven spelen en op de emotionele schade die verzoekster hierdoor heeft geleden. Zij menen bijgevolg een actueel belang bij hun beroep te kunnen behouden in de zin dat zij wensen dat de weerhouden fraude zou worden rechtgezet.

In zoverre wordt gewezen op de emotionele schade die verzoekster heeft geleden als gevolg van de vastgestelde fraude in de in haar hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, merkt de Raad allereerst op dat deze ingeroepen emotionele schade op geen enkele wijze concreet wordt gemaakt. Er blijkt ook niet dat de vernieuwde afgifte van de E-kaart op dit punt geen genoegdoening heeft geschonken. Verder dient te worden benadrukt dat het ingeroepen belang in relatie dient te staan met de finaliteit van het ingestelde administratief juridisch beroep. De finaliteit van het annulatiecontentieux bestaat hierin onwettige beslissingen met terugwerkende kracht uit de rechtsorde te bannen. Bijgevolg moet het aangevoerde belang bij de vernietiging van deze beslissing verbonden zijn met het doen verdwijnen van de akte uit de rechtsorde. Het voordeel dat de beroepsindieners kan halen door zijn beroep, moet met andere woorden rechtstreeks samenhangen met de finaliteit ervan. Is dit verband er niet, dan is het beroep niet ontvankelijk bij gebrek aan rechtstreeks belang. *In casu* dringt de vaststelling zich op dat het opgeworpen belang dat bestaat uit emotionele schade die het gevolg zou zijn van de vastgestelde fraude als dusdanig niet is verbonden aan het doen verdwijnen van de akte uit de rechtsorde, maar uitsluitend een belang is om een middel gegrond te horen verklaren. De Raad wijst er ook op dat een vernietigingsarrest niet onontbeerlijk is om verzoekster in staat te stellen bij de gewone rechtbanken een vordering in te stellen tot vergoeding van de

emotionele schade die zijn meent te hebben geleden (RvS 8 november 2007, nr. 176.554). Een actueel belang dat zich enkel nog situeert in de morele genoegdoening de bestreden beslissing bij arrest onwettig te horen verklaren, is niet rechtstreeks en volstaat niet om een ontvankelijk beroep tot nietigverklaring in te stellen of te handhaven. Het louter gelijk krijgen op zich wettigt niet de gevraagde nietigverklaring (RvS 11 maart 2003, nr. 116.895). Het rechtstreeks karakter van het ingeroepen belang wordt *in casu* door verzoekers dan ook niet aannemelijk gemaakt (RvS 17 november 2010, nr. 6224 (c); G. DEBERSAQUES, "Het procesbelang voor administratieve rechtscolleges" in M. VAN DAMME (ed.), *Het belang in het publiekrechtelijk procesrecht*, Brugge, die Keure, 2011, punten 26-28).

Daarnaast betogen verzoekers dat de in hoofde van verzoekster vastgestelde fraude in de toekomst een rol kan blijven spelen. De Raad benadrukt evenwel dat het belang zeker moet zijn, hetgeen inhoudt dat een zuiver eventueel of louter potentieel belang niet volstaat. Met andere woorden, een aleatoir belang volstaat niet (G. DEBERSAQUES, "Het procesbelang voor administratieve rechtscolleges" in M. VAN DAMME (ed.), *Het belang in het publiekrechtelijk procesrecht*, Brugge, die Keure, 2011, punt 29). Een belang dat gesteund is op hypothesen is niet zeker (cf. RvS 7 juni 2010, nr. 204.832). *In casu* dient te worden vastgesteld dat de door het bestuur vastgestelde fraude in hoofde van verzoekster niet heeft verhinderd dat zij opnieuw door het bestuur in het bezit werd gesteld van de E-kaart. Verzoekster maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk op welke wijze de eerder vastgestelde fraude, die zij betwist, in de toekomst nog tegen haar zou kunnen worden gebruikt. Enig zeker belang wordt op dit punt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers tonen aldus niet aan dat zij, gelet op het gegeven dat zij opnieuw in bezit werden gesteld van respectievelijk de E-kaart en de F-kaart, nog een belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS